

XIX. ÉVFOLYAM

2020. NOVEMBER

ÁRA: 200 FT

AGY·A·LAP

A SZEKSZÁRDI GARAY JÁNOS GIMNÁZIUM DIÁKJAINAK LAPJA

125 éves a Garay gimnázium

Koronaév kezdődött
Ha itt a nyár, a Tisza vár!
Nyelvtanulás helyett karantén
Gólyatábori élménybeszámolók

45 év a gimnázium történetéből
interjú Németh Károly tanár úrral
A koronaév eseményei (eddig)
Pályázati felhívás

„Koronaév” kezdődött

Nekünk, akik már megszoktuk a mindig élettől hemzsegó garays folyosókat és tereket, furcsa volt látni a szeptember elsején kezdődött tanév kellékeit. A folyosókon maszkban sétáló diákok, a kötelező kézfertőtlenítés mind felhívják a figyelmet arra, hogy ez a tanév most más lesz, mint a többi, mondhatnánk, „koronaév” kezdődött.

A hatodik tanévetem kezdem a Garayban, nehéz elképzelnem a mindennapjaimat a már megszokott folyosók, tantermek, osztálytársak és tanárok nélkül. Az utolsó évben sok mindent kell átgondolnom, átgondoljunk magunkról, a jövőnkéről és a már annyiszor emlegetett érettségiről. Mindemellett pedig meg kell küzdenünk a vírushelyzettel, és az esetleges digitális oktatás nehézségeivel. Sajnálom, hogy a minden évben ősszel rendezett gólyahetet el kellett halasztanunk, hogy ebben az évben nem lesz minden olyan, mint lenni szokott, hogy nincsenek meg a szokásos délutáni közösségi foglalkozások és események, amik színesebbé és emlékezetessé tették az elmúlt éveket.

Mindezek ellenére van, aminek örülhetünk. Örülhetünk, hogy megszervezésre kerültek a 12.-es osztálykirándulások, ahol még egyszer utoljára minden osztály eltölthetett két napot együtt az itt eltöltött évekre emlékezve. Örülhetünk, hogy volt gólyatábor, ahol megismerhettük a kilencedikeseket. Reménykedhettünk abban, hogy mindent, ami a most elmarad, bepótolhatunk majd a második félévben. Remélhetjük, hogy minden nehézség ellenére jó tanévnek nézünk elébe.

A hatodik, az utolsó év sok emléket idéz bennem, minden nehézséget, minden örömet, bánatot, boldog percet, munkával töltött napot. Hálás vagyok, hogy olyan légkörben tanulhattam és tanulhatok most is, ami motivál, hogy jobb legyek és jobbra törekedjek minden nap. Sok munka vár ránk a ballagásig, azonban joggal remélhetjük, hogy a végzős évünk nem csak koronaév, de az itt eltöltött négy, öt, vagy hat évünk koronája is lesz, és minden megpróbáltatás ellenére boldogan fogunk visszaemlékezni a garays életünkre.

Szirányi Péter

AGY·A·LAP

A Szekszárdi Garay János Gimnázium
diákjainak lapja

XIX. évfolyam • 2020. november
Segítő tanár: Mészáros Ferenc

Fotók: Hiszékeny Krisztina, Mészáros

Ferenc, Csirzó Zoltán, Tóth Csaba

Az aktuális szám munkatársai:

Szirányi Péter, Föglein Liza Kató, Kenéz
Bálint, Tamás Anett, Horváth Levente,
Zei-Horváth Liza, Villányi Anna

Rajz: Fábíán Luca, ifj. Mészáros Ferenc

A NYÁRON TÖRTÉNT

VÍZITÁBOR JÚLIUSBAN

Ha itt a nyár, a Tisza vár

Még általános iskolás voltam, mikor a Garayba járóktól hallottam a vízitáborról. Már akkor eldöntöttem, ha garays leszek, én is vízitáborozni fogok. Azonban sokáig úgy tűnt, ebben a vírusos évben sajnos nem lehet tábor. De aztán jött az értesítés, hogy mehetünk Szatmárcsékére!

Július 5-én, vasárnap délben hatalmas forráságban, óriási csomagokkal, teli busszal és furgonnal, plusz még egy kisbusszal vágtunk neki „Janit” kiabálva a hatórás útnak. A még avatatlan diákok – köztük én is – tele kíváncsisággal vártuk az elkövetkező napokat. A tapasztaltabbak pedig az előző évek eseményeiről sztorizgattak. Szatmárcsékére érkezve egyből nekiláttunk a sátorállításnak. Estére már összeállt a hat csapat, melyeknek egy-egy tizedikes diák állt az élén, természetesen a végzősök felháborodására.

Másnap indultunk a Tiszára, ahol Eper, becsületes nevén Eperjesi István, a helyi túravezető már várt ránk, hogy egy rövid eligazítást tartson a biztonságos evezésről. Ez főleg nekünk, kezdőknek volt hasznos. Ezután végre vízre szállhattunk! Az aznapi túránk

24 km volt, ami megadta a hét kezdő hangulatát. A kenek legénységét tanáraink úgy állították össze, hogy minden hajóban legyenek tapasztaltabb evezősök.

A következő napon sajnos délig zuhogott az eső, így a sátrakba húzódtunk kártyázni, beszélgetni, zenét hallgatni. Az aznapra tervezett 35 km-es távunkat így nem tudtuk teljesíteni. A hét többi napján azonban a vadregényes Túron eveztünk. Ez már egészen más volt, mint a Tisza. Itt kőkeményen kellett evezni, figyelni, és a kormányosnak is észnél kellett lennie. Bár igyekeztünk a veszélyes helyzeteket elkerülni, borulásokból nem volt hiány.

A péntek a pihenésről, a szórakozásról szólt, mikor a vásárosnaményi vízi vidámparkban csobbantunk, csúszdázunk és fókashow-t néztünk. Szombaton az utolsó evezés után szomorúan bontottunk sátrat.

Esténként a csapatok tudásukat, kreativitásukat, szerencséjüket különféle feladatokban mérhették össze. Mindennap más-más témával készültek a szervezők, igyekezve minél ravaszabb kérdéseket feltenni, amik állításuk szerint persze pofonegyszerűek voltak... Nekem talán a Szóbeszéd tetszett a legjobban a játékok közül. Aztán voltak azok a bizonyos vilámkérdések, ahol legtöbbször még a kérdés megválaszolása előtt robbant fel a bomba a kezünkben. Persze nem csak csapatokban játszottunk, mindenkinek volt esélye a papucsdobálásban egy jó kis pulcsit elnyerni. Amelyik csapat aznap a legkevesebb pontot szerezte, annak a másnapi mosogatás és vacsorakészítés volt a jutalma. Mielőtt bárki megijedne, hogy egy kempingben nem lehet jól enni, biztosíthatom, hogy a vízitáboros kaják finomak és bőségesek. De még mennyire! Vacsora után többnyire szabadfoglalkozás volt, ilyenkor hoszszú röpimeccseket és kártyapartikat játszottunk vagy táncoltunk.

A búcsúesten a hat csapat mindegyike bemutatta a megadott szavakkal A nagy ho-ho-horgász főcímdalára írt, a táborról szóló dalszövegét. Péntek este fájó szívvel jöttünk le a „táncparkettről”, tudva, hogy ez volt az utolsó esténk az idei vízitáborban. Bár a tapasztalt táborozók tudták, hogy az utolsó napra is bőven jutnak élmények – többek közt az

utolsó evezés, a töltött káposzta és az avatás is. Az utóbbin minden újoncnak át kellett esnie, a szervezők és a már gyakorlott vízitáborosok nagy öröme. Aki már a harmadik alkalommal vett részt a

10-es lány: „Idén másodszor voltam vízitáborban, és ha lehet, szeretnék is még menni. Gyönyörű tájakon evezünk, nagyon jó a közösség, és mindig van valami program. A legjobb, hogy amikor visszaérünk a kempingbe, és már mindenki fáradt, tudjuk, hogy finom vacsorát kapunk. Mindenkinek ajánlom ezt a tábor, aki szereti a természetet, és nem bánja, hogy sátoroznia kell.

táborban, nagy örömmel vette kezébe az evezőlapátot, hogy ráhúzzon vele a kezdők fenekére. Ahogy én láttam, iszonyúan élvezték a „ceremóniát”. Miután az avatás is megvolt, kezdhettünk felszállni a buszra, amely ugyanolyan hőségben indult el a szatmárcsekei kempingtől, mint hat nappal azelőtt a Garay parkolójából. Mondanom sem kell, hogy a busz indulása után elcsendesült a társaság. Többünket elnyomott az álom. Az eredményhirdetésre azonban felbolydult mindenki, hiszen izgatottan vártuk, hogy melyik csapat lesz az idei „Jani”, azaz a győztes. Aki ugyanis ezt a címet elnyeri, a dicsőségen túl úgy vonulhat le a buszról a sorfalat álló, leboruló diákok között, mint a kiskirály. Mindezt a Garay mögötti parkolóban, este 11-kor.

Úgy érzem, a 2020-as vízitáborról mindenki csupa jó élménnyel tért haza. Ezúton is szeretném megköszönni a csapat nevében, hogy a szervezők a

hezített körülmények ellenére is egy felejthetetlen, tartalmas tábor tudtak nekünk lebonyolítani.

*Ha itt a nyár, a Tisza vár,
Minden csónak készen áll!
Szatmárcsekén áll már a sátor,
Jöjjön velünk mind, aki bátor.
Tisza-parti kempingben letáborozunk,
Egy hétig mind itt lakunk,
Van itt buli, s jó programok,
Eper főztjén jóllakom.
Csapatokban versenyzünk végig,
Ki lesz Jani a jövő évig?
Csiribával csodás a táborozás,
Ez nem is vitás.
Egy kicsi papucsdobálás vár reátok,
Mindenkivel együtt minden nyáron,
Mindenkivel együtt minden nyáron,
Garay-vízitábor!*

Föglein Liza Kató

Nyelvtanulás helyett karantén

▪ Hol kaptad el?

– Egy nyelvi táborban voltam kint Máltán, ott kaptam el.

▪ Nálad milyen tünetek jelentkeztek? És melyik volt az első tünet, ami miatt gyanakodtál?

– Az igazat megvallva egyáltalán nem gyanakodtam... Azért jöttem el, mert a szobatársam pozitív lett; én igazából egy kicsit megfáztam, náthás voltam, az elején picit fáj a torkom. De azt hittem, azért, mert a légkondi... (eléggé durva légkondi volt, és ebben a 20 fok különbségben azt hittem csak, hogy megfáztam), de ezek szerint nem.

▪ Hogy reagáltál, mikor megtudtad, hogy pozitív lett a teszted? Családodnak, barátaidnak mi volt a reakciója?

– Hát, lelkileg volt megterhelő, mert mindenképpen azt gondoltam, hogy negatív leszek, és leszerveztem az egész hetemet, úgyhogy mondhattam vissza minden programot, senki sem örült neki, én legkevésbé!

▪ Kinek mondtad el először?

– Anyáék tudták meg először, illetve azoknak a barátaimnak mondtam, akikkel le voltak szervezve a programok, úgyhogy ők voltak az elsők, de másnapra már egész Szekszárd tudta.

▪ Elkülönítettek a családotól?

– Így van, hála isten meg tudtuk oldani, hogy egy külön szinten tudjak lenni, külön mosdóval, mindent külön tudtam csinálni.

▪ Hogyan védekeztél a vírus előtt és után? Jobban odafigyelsz már?

– A kötelező dolgokat szerintem megtettem, a boltban mindig húztam maszkot, tehát betartottam az ilyeneket, viszont ugyanúgy jártam közösségbe, tehát azt annyira nem vettem vissza. Viszont úgy látszik, hogy nem is ott kaptam el, hanem sajnos egy külön kiruccanás során.

▪ Sokan azt mondják, olyan ez a vírus, mint egy rosszabb megfázás. Te mit gondolsz erről?

– Hát én tavaly is, meg minden télen megfázom, és akkor rosszabbul szoktam lenni. Rajtam, hála égnek, gyorsabban jött ki, mint egy megfázás, le is kopogom. (kipp-kopp)

▪ És a családotod hogyan reagált rá? És te?

– Hát én nagyon rosszul, mert nem volt sok kedvem otthon maradni. És ők is meglepődtek, mert nem gondolták volna, mert nem látták a tüneteit a vírusnak rajtam. Meglepődtek, és bíztak benne, hogy minél hamarabb produkálok két negatív tesztet.

▪ Másokat is megfertőztél, a családot is elkapta?

– A családom biztosan nem, másokat nem tudom, hiszen mikor jöttem haza a repülőn, az utána következő héten kaptam egy e-mailt, hogy én is, plusz a többi utas is haladéktalanul keresse fel a házi-orvosát, és csináljanak tesztet, úgyhogy valószínűleg jól kiszúrtam azokkal, akik velem együtt utaztak haza.

▪ Mennyi volt a gyógyulási idő?

– Hát ez érdekes volt, mert amikor levet-ték az első tesztet, az pozitív lett, de rá egy hétre volt egy negatív eredményem, viszont két nap múlva a feloldó teszt megint pozitív lett. Úgyhogy várnom kellett még egy hetet, és akkor lett igazából két negatív teszt, tehát így összesen szerintem majdnem három hét volt.

▪ Van valami, amit szeretnél még hozzá-fűzni?

– Mindenkinek szurkolok, hogy húzza ki, hogy inkább vigyázzanak, mert a karantén, az nagyon rossz.

▪ Köszönjük az interjút!

– Remélem, tanulsággal szolgál!

*Készítették: Villányi Anna és
Zei-Horváth Liza*

GÓLYATÁBORI ÉLMÉNYEK

Minden emlék megszépül... egyszer

Igazából vártuk már a gólyatábort, hiszen ez az első alkalom arra, hogy megismerkedjünk leendő osztálytársainkkal, évfolyamtársainkkal. A várakozásban volt izgalom is. A koronavírus – ami új szabályokat hozott az életünkbe – sok mindent megváltoztatott. De ebből akartuk kihozni a legjobb három napot augusztus 24. és 26. között, Faddomboriban.

A, B, D, Ny... négy betű, mögötte sok fiatal, négy osztályba sorolva. Mi, a Garay gólyái...

Érkezéskor még tétováztunk, de szerencsére megtaláltuk az osztályfőnökünket, átestünk a regisztráción és a napjainkat kísérő lázmérésen. Megkaptuk a pólókat, és készen állva vártuk a történeteket.

A járványügyi távolságtartás szabályait betartva a gólyatáborban két csoportra osztottak bennünket. Két osztálynak sátraznia kellett. A miénk (A) mellett a D-s fiatalok nyerték meg ezt a lehetőséget, és élvezhették a sátoztábor hangulatát. Ma már tudom, a jobb csapatba kerültem, buli volt a sátrazás a maga kényelmetlenségével együtt.

Az az igazság, hogy volt ennél ezer-szer kényelmetlenebb. Az „Ide a telefo-

nokat!”. Mert valljuk be, ez a nap 24 órájában velünk van egyébként. Ezt lecsökkenteni napi 15-20 percre elég drasztikus intézkedés volt, szinte kibíráhatatlannak tűnt. Persze végül kibírtuk, ezt is...

Végül „felavatódtunk”! Kemény megpróbáltatások árán... Csak hogy néhányat említsünk: guggolás, volt, hogy egy személlyel a nyakadban, fekvőtámaszok sora, futás, éneklés, gólyatánc. De megkeserítette a napunkat az a feladat is, amely során – egy bizonyos zenét meghallva – a lehető leggyorsabban a mentorok köré kellett gyűlni. Amelyik osztálynak ez nem sikerült, fejleszthette állóképességét, guggolással. Visszagondolva, a legkellemetlenebbnek az éjszakai ébresztők tűnnek, az kemény volt – ilyen lehetett a katonaság.

Persze sok minden jó is volt a gólyatáborban, ami számunkra meghatározó élménnyé vált. Ilyen a közös főzés, az

éjszakai fürdőzés vagy a zenehallgatás, a délelőtti röplabdázás, labdarúgás és a színjátszás. Szabadon, kedvünk szerint csoportosulhattunk. Barátságok alakul-

tak. Hosszú távú memóriánkban biztosan ezek maradnak meg... és az a tábor-tűz, az iszonyatosan magasra törő lángnyelvekkel.

S ha összegezni kellene ezt a három napot? Minden emlék megszépül... egyszer.... a megpróbáltatások, az éjszakai ébresztések, a mérhetetlenül sok guggolás... és az az iszonyatos zene, ami még most is visszhangzik a fülünkben. Mire elballagunk, a gólyatábornak csak a csodás pillanataira fogunk emlékezni.

Garaysok lettünk! Köszönjük az élményt diáktársainknak, tanárainknak. Szép négy évünk legyen!

Kenéz Bálint (9. A)

Mi jó csapat leszünk

Már az indulás előtti napokban nyugtalanul és nagy lelkesedéssel vártuk életünk nagy gólyatáborát. Aztán eljött a várva várt nap, és egytől egyig elindultunk a táborhelyre, a közeli Fadd-Domboriba. Megérkezésünk után nagy ambícióval vettük birtokba szállásunkat, ezt követően a „mentorok”, felsőbb éves iskolatársaink üdvözlő beszédét hallgathattuk.

A tábor talán legelemibb dolga: a gólyatánc. Ezt már az első nap el is kezdtük szorgalmasan gyakorolni. Csapatépítő játékok következtek, majd elérkezett az este, ahol mindenki megmutathatta szakképzettségét, ugyanis osztályok közötti

paprikáskrumpli-főző versenyt rendeztek az igazán hangulatos szabadtéri tűznél. A finom vacsora után kifogástalan volt az esti csobbanás a dombori holtágban. Már az első nap sejteni lehetett, hogy mi igen jó csapat leszünk!

A reggeli hívózenénk megszólalása után fitt tornával kezdtük a napot, és persze a gólyatáncunk gyakorlásával. Ezt számháború követte, ami az aktuális új osztályok között dült. Nem sokkal később két részre oszlottunk, eljött a sportolás: a röplabda és a foci ideje. Felejthetetlen élményekkel gazdagodott az is, aki inkább maradt a közösségépítő programnál. Modern, kifogástalan ételeket kaptunk.

A víz folyamatosan vonzott minket, délutáni programként kimentünk ismét oda, főképp víztornyot építeni. A táborozás egyik kiemelkedő élménye volt, hogy sorversenyekben lehetett részünk. Ezek kreatívak, humorosak és összekovácsolók is voltak egyben.

Első nap délután iskolánk igazgatónője is meglátogatott minket, és ismertekedett velünk személyesen.

Komédiaképpen pár lány beöltözött fiúnak és fordítva. Felejthetetlen emlék marad ez is, mindenki rendkívül jól érezte magát. A mentorok kíséretében karaoke-estén vettünk részt, szinte mindenki énekelt, közben hatalmas tábortűz tette mindezt hangulatosabbá. Iskolánk tanárai felügyelték.

A rá következő nap volt az utolsó, sajnos. Ezt is reggeli testnevelésórával kezdtük, amit várméta, kidobó és röplabda követett. Ekkorra már új barátságok is születtek. Osztályképek készültek, remek fotósunk közreműködésével. A gólyatáncot is előadtuk, immár élesben. Ez is remekül ment már mindenkinek, a sok gyakorlásnak köszönhetően.

Nemsokára elérkezett a búcsú ideje. Induláskor szép emlékekkel gazdagodva köszöntünk el egymástól és a híres-nevezetes fadd-dombori gyermektábortól. Köszönjük tanárainknak, kísérőinknek és a szervezőknek, hogy részt vehettünk ezen a programon, és hogy osztályfőnökünk, Werner István, türelemmel és figyelemmel foglalkozott velünk.

Tamás Anett (9. B)

Már két éve gólyák vagyunk

A tábor során rengeteg élménnyel gazdagodhatt az egész osztály. Mi kilógtunk a sorból, hisz már megismertük egymást ez alatt a két év alatt, amit a gimnáziumban töltöttünk, mégis közelebb kerültünk egymáshoz. Azt látni és érezni, hogy mindenkiben feloldódtak a gátlások és nyitottabbak voltak mindenki felé, már elegendő lett volna a tábortól.

A kirándulás rengeteg érdekes és egyben izgalmas programmal szolgált. Az osztály többsége jó hangulatban töltötte a sátorozás részét is. A „háznak kényelmét” viszont nem igazán tudtuk élvez-

ni, hisz rengeteg feladat és játék várt ránk éjjel-nappal abban a három napban. Miután megérkeztünk, és túl voltunk a sátorállításon, sokak kedvenc programjába, a tánctanulásba kezdtünk bele. Eleinte kicsit kifogtak rajtunk a mozdulatok, viszont a végére már mindenki megállta a helyét.

A mentorok vicces ismerkedős játékokat találtak ki az osztályunk számára, amiből a mai napig eszünkbe jutnak vicces jelenetek, amiken jókat nevetünk.

A fiúknak és a lányoknak is egyaránt ki kellett venni a részét a fagyűjtésből. Abból a rengeteg száraz ágból hatalmas tábortűzet raktak a tanárok az utolsó éjjel, amíg mi önfeledten énekeltük az osztályok által választott slágereket.

A fiúk kedvenc programja volt az első esti paprikáskrumpli-főzés, ami hála a

játszottunk. Röplabdában, fociban, vármé-
tában, kötélhúzásban és számháborúban is
összemérhették az osztályok erejüket.

Sok ember akkor nem túl nagy ked-
vel, most viszont már mosolyogva gon-
dol vissza a hajnalban történő korongke-
resésre, amiben sajnos nem sikerült
nyernünk, de jól szórakoztunk közben.

A mentorok az egész tábor folyamán
elvárták tőlünk a tiszteletteljes és az
iskolához méltó viselkedést. Esetleg ha
észrevették, hogy valaki ellenszegül ezek-

nek a kitéte-
leknek, elősze-
retettel „jutal-
mazták” őket
kellemes és
mókás kis fel-
adatokkal. Le-
hetett az né-
hány vagy több
tízes guggolás
vagy esetleg a
csempék meg-
számolása a
mosdóban, kö-
zös szenvedés
más osztá-
lyokkal vagy
gallyak felsze-

mesterszakácsainknak remekül sikerült.
Megérte kivárni azt a rengeteg időt, amíg
készült. Az külön jólesett mindenkinek,
hogy más osztályok tanulói, tanárok és a
mentorok is jóízűen kóstolgatták azt az
ételt, amit az osztály készített.

Később, amikor már a többi csapat is
elég jól összeismerkedett, sportjátékokat

dése és azok minél viccesebb elnevezése.
Szerencsére a lila pólót viselő mentorok
jól felkészültek a rendszeres foglalkozta-
tásunkra, szóval elővigyázatosnak kellett
lennünk!

Nem szabad említés nélkül hagyni a
legnagyobb sikert arató játékot, foglalok-
zást, a fiú-lány szerepcserét. Elég erős

volt a mezőny, viszont a mi fiaink és lányaink csodás színészi tehetségükkel és kreativitásukkal elkápráztatták a zsűrit.

A sátorban töltött éjszakák kiheverése után elmondhatjuk, hogy a 2020-as

golyatáborra örömtelien tudunk visszamemlékezni. Örülünk, hogy most már hivatalosan is a Garay János Gimnázium golyái lehetünk!

a 9. D tanulói

Élményekkel teli három nap

A Garay János Gimnázium golyatáborára három napig tartott Domboriban.

Megérkeztünk az elő napon, hétfőn. Izgatott voltam, mert tudtam, hogy megismerhetem új osztálytársaimat és tanárait. Tudtam azt is, hogy kisebbfajta megpróbáltatások áldozatai leszünk, de ez a tábor egyik fő célja, a beavatás, az ismerkedés mellett.

Minden osztály kapott három mentort, akik játékokat játszottak velünk, és az egész tábor alatt segítettek, támogattak minket.

Az A és a D osztály sátrazott, a B és a mi osztályunk (Ny) házban töltötte az estéket és az éjszakákat. Igaz, sokszor felkeltettek minket, hogy guggoljunk párat, majd csináljunk meg tíz fekvő-

támaszt, így sokat nem aludtunk. Hála a mentoroknak, minden reggel volt egy frissítő torna, amit mindig gólyatánc

követett. Ezt a táncot az elsőtől az utolsó napig tanulgattuk, hogy majd a gólyahéten precízen elő tudjuk adni. Volt egy ritmusos hívózene, amelyet bármely pillanatban meghallva, fejevesztve kellett

rohanni és sorakozni. Ez általában valami feladat előzménye volt, amit a mentorok találtak ki. Jól éreztük magunkat, bár igaz, mindenkinek izomláza volt a sok guggolástól, fekvőtámasztól. Az utolsó nap végére már alig bírtunk lépni, úgy kellett vonszolni magunkat.

Nekem a kedvenc programom a lánynak való öltözés volt. Sokat nevetünk azon, ahogy kinéztünk, megtekintettük egy lány életét húsz percben.

Nagyon jó volt a tábor, örülök, hogy megismerhettem évfolyamtársaimat, osztálytársaimat, tanárainkat és persze a felsőbb éves mentorokat. Számomra élményekkel teli volt ez a három nap.

Horváth Levente (9. Ny)

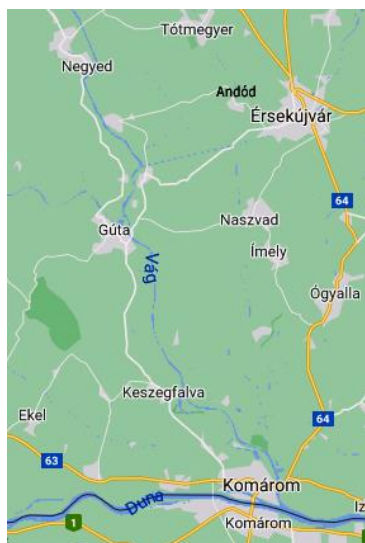
MÚLTUNK

Negyvenöt év a gimnázium történetéből

Interjú Németh Károllyal

■ *Ha a Garay gimnázium földszinti folyosóján sétálunk, egy múlt század közepén készült díszes tablóról néz le ránk Németh Károly, érettségizős diák. Hogy kerültél Szekszárdra, egyáltalán Magyarországra, hiszen Csehszlovákiában születél, Andódon (a szomszéd községben, Negyeden pedig az én édesapám)?* – Úgy van, nem vagyok anyaországi, hanem felvidéki magyar, a családom is az; az anyámnak a családja, az egy ősi nemesi család, de ez nem jelentett ott túl sok mindent, mert ott minden negyedik-ötödik családnak a ládafiókjában ott volt a kutyaőr. Az apám pedig csallóközi, egy gútai magyar tanító... Én Andódon születtem, de nekem a szülőfalum, az Negyed tulajdonképpen, mint ahogy mondd édesapádról is.

■ *Mekkora törést jelentett a szülőföld kényszerű elhagyása, a Magyarországra költözés?* – 1945 nyarán már tudtuk, hogy egy olyan, a csehek által kezdeményezett folyamat

indult el, amit nem fogunk megúszni... Először kitelepítették a vagyontalanokat, vagonban, '45 telén, Prága mellé... Nyugodtan elmondhatom, hogy úgy árulták ott őket a piacon, mint a rabszolgákat Amerikában annak idején. Ez '45-ben volt, és akkor nekünk még két év adatott, hogy ott éljünk a saját földünkön, és akkor – mivel mi vagyonosabbak voltunk; a vagyon azt jelentette, hogy húsz-harminc holdas gazdák voltunk – ...akkor kaptuk meg ezt a fehér levelet, amivel kitelepítettek. Az édesapáddal ugyanígy volt. Ezek ismert dolgok, nem akarom nagyon részletezni. Hogy ez énrám hogyan hatott? Hát gondold el, tizenöt éves voltam, tehát már azért körülbelül tudtam, mi a helyzet, és azt is éreztem, hogy rendkívül agresszív nacionalista világba kerültünk... amiről nekünk fogalmunk se volt, hát a szlovákok... én tót gyerekektől tanultam szlovácul, jó

pajtásaim voltak... Szóval a kitelepítés két évet váratott magára, amíg a magyar kormányt a nemzetközi politika meg a szovjetek rá nem vették arra, hogy egy lakosság-cserét hozzon létre... Ezt ismered, nem? Sztálin akkor kijelentette, hogy a magyar kérdés – vagonkérdés. Na, hát így kerültünk mi is vagonba, azzal a különbséggel, hogy minket nem fosztottak meg a vagyonunktól, hanem lehetett vinni mindent: bútort, akármit... Apámék még a kerítést is leemelték... És a helyükre innét, Békés-csabáról meg Tótkomlósról hoztak szlovákokat. És utána nem mehettünk haza körülbelül – mikor is voltunk, '65-ben? – húsz évig. Na, ennyit erről, hogy hogyan kerültem én ide.

Azért jelentett nagy törést, mert olyan helyzetbe kerültünk, hogy még egyszer végigéltük azt, amit velünk csináltak a csehek... mert ugyanezt csinálták a magyarországi svábokkal, a magyar kormány, idegen utasítására. Olyan helyekre kerültünk, ahol még bent voltak a svábok... még járt az óra a falon, amikor beköltöztettek bennünket. A törés nemcsak az volt, hogy én elvesztettem a szülőföldemet, hanem átél-tük két népnek a tragédiáját, a mienket és a magyarországi svábokét.

■ *Hogy folytatódott az életed itt, Magyarországon?*

– Ez nagy törés volt, nagyon-nagyon nehéz volt, viszont nagy élmény volt a Garay gimnáziumba kerülni, ezt mindenképpen hangsúlyoznám. Olyan tanáraink voltak, mint Bíró János bácsi, Létay Menyhért, Bodonyi Ferenc... ugyanolyan tanárokat kaptam, mint az érsekújvári Pázmány Péter gimnáziumban. Ugyanazok a művelt, hagyománytisztelő pedagógusok... Énekkaros is voltam, tehát zeneileg én mindenképpen vonzódtam Bodonyihoz, illetve Ciceróhoz, mert mindenki így hívta, latinos volt... Ó, a Ciceró, nagyon szerettük az öregét... azt hiszem, ő van itt a tablón.

■ *Az említett tabló hatalmas, 61 diák*

látható rajta. Ez az összes végzősnek a tablója, nincsenek külön osztályokra bontva?

– Nincs. Valószínű, hogy a háború után két évvel nem voltunk úgy eleresztve pénz dolgában sem... most látom csak, hogy milyen szép színesben...

■ *Néhány lány van fent, a tanárok képe alatt, és lent a rengeteg fiú. Miért van ilyen kevés lány? Voltak-e már koedukált osztályok?*

– Amikor ide kerültem a Garayba, akkor már a fiú-lány osztályok nem voltak különválasztva, hanem koedukált volt. Igaz, hogy kevés volt a lány, de ez énnekem most tűnik föl először, hogy így kérdezed.

■ Mire emlékszel vissza szívesen az akkori időkből?

– Léтай fizikaóráira, pedig abszolút gyöngé voltam matekból, fizikából. Sós tanár úr matematikaóráira, hogy levezetett egy tételt, aztán Bíró tanár úrra, a latintanárunkra. Hogyha a tanárokat tekintem, akkor őrá emlékszem és Bodonyira, Ciceró tanár úrra, akinek az énekkarában szerepeltem... mivel ugye kántorgyerek vagyok, értek egy kicsit a zenéhez, az összhangzattanhoz.

Egyszer történt, hogy Bodonyi – hogy mondjam, az a „bolond” zenész volt; hogyha elkezdett vezényelni, ott aztán nem volt mese, menni kellett a dolgoknak – odacsapott az asztalra... És én nagyon büszkén emlékszem egy esetre: Valami részletet tanultunk, nem tudom már, pontosan mit, ötvenszer elismételtük, és nem ment... Nem bírta tovább, „Németh, vezényelj!” –, és kiment a folyosóra rágyújtani. Vegyes kar volt, fiúk és lányok is, és én, a vidéki gyerek... szóval nekem kellett tovább vezényelnem, hogy „Forr a világ bús tengere, ó magyar...” Na, ez volt a gimnáziumi életemnek egyik nevezetes eseménye.

Azért az más világ volt, kemény világ, a kezdődő 50-es évek, amikor egyszer megfenyegettek. A feszület akkor még ott volt a tantermekben, a főhelyen, a tábla fölött. Egyik nap jövünk be az osztályba, nagy a hangzavar, Sztálin, Rákosi képe, és középen a feszület. És hát ugye jöttek a megjegyzések. Ezek azért mégiscsak úri gyerekek, székszárdi polgárgyerekek voltak, értelmiségi gyerekek, s akkor megjegyeztem, hogy „Most mi bajotok van? Krisztus is két lator között függött a kereszten...” Nagy röhögés lett, de az egyik, nem mondom a nevét, de tudom, hogy nagy ember lett belőle, azt mondta, hogy „Németh, vigyázz, mert föl foglak jelenteni!” Nem vettek föl aztán az egyetemre.

■ Hogy lettél tanár, hogyan alakult a tanári pályád?

– Tulajdonképpen három évet jártam a Garayba, 1951-ben érettségiztem. Utána elkerültem Szegedre a főiskolára, akkor ismerkedtem meg a feleségemmel, nagy diákszelelem volt.

Amikor a pályámat kezdtem, akkor az első iskolám a palánki technikum volt. De utána átkerültem Félegyházára egy fiúiskolába, ’55-ben, kemény nyolc évet töltöttem ott. Ötödiktől nyolcadikig tanítottam magyart. Azt javasolnám ma minden tanügyi irányítónak, hogy – mielőtt elengedi az iskolába a tanárait – menjen le általánosba, öttől nyolcig tanítson... nem kell nyolc év... elég néhány év, hogy megtanulja, mi az,

hogy rendet tartani meg fegyelmet... Nekem az volt a legnagyobb iskola! Nyilvánvaló, hogy a fiúkhoz, a tiszta fiúosztályokhoz keményebb módszerek kellettek.

Az Alföld, az egy teljesen más világ. Egész más egy alföldi gyereket, egy parasztyereket nevelni és tanítani, tanyasi gyerekeket, mint a pannon föld fiait – azért ez itt mégiscsak egy latinos műveltség...

■ *Személyesen könyvtárosként ismertelek meg, legalábbis úgy emlékszem. Volt egy nagy olvasóterem, és oda jártunk lyukasórán ifjúsági lapokat nézegetni, olvasgatni. De nem csak mi, mások is.*

– Erre emlékszem, és büszke is vagyok rá... Amikor megbízott Szenczi László igazgató a könyvtár vezetésével, akkor nagy összevisszaság volt, borzalmas állapotban volt a könyvvállomány, ez kb. tízezer kötetet tett ki. Sok munka volt vele, de rendbe tettük. Mégpedig úgy, hogy kértem diáksegítséget, és az egész könyvtárat átválogattuk, ábcésorrendbe raktuk a szépirodalmat, és szakszámmal láttuk el a szakirodalmat, és a mai könyvtárhelyiségbe költöztettük. Ha valamire büszke vagyok, akkor erre igen. Egyrészt maga a berendezés, az állványok, a szakrend, másrészt Báló Marianna tanítványom lett az utódom. 1992-ben vette át tőlem a könyvtárat.

■ *De az irodalmi színpadban is részt vettél!?*

– A Helikonon Keszthelyen szerepeltünk. Jókait, Weöres Sándort, klasszikusokat adtunk elő. Ilyesmit már korábban is csináltam Félégyházán, ott Gyulára, az Erkel-diáknapokra jutottunk el. Erre is szívesen emlékszem.

■ *Melyik darab volt a legemlékezetesebb?*

– A Holdbeli csónakos Weöres Sándortól. Ez egy nagyszerű mű, de nagyon meg kellett vágnom, hogy egy diákszínpad elbírja. Aztán később megnéztem Pesten, azt hiszem, a Thaliában játszották... Olyan, mint Bulgakov Mester és Margaritája. És ebből csináltam egy tényleg középiskolásoknak való szöveget, amit nagyon élveztek. Zsófi lányom is szerepelt

Jelenet A holdbeli csónakos székszárdi előadásából

benne, meg a két fiú, Csuszi [Ritter Péter] és Szeri Árpád, a Pető Mari, a Lukács Vera, sokan... És akkor ott voltak még a bábosok is, a bábos csoport. Ők maguk csinálták a bábokat. Weöres úgy szerkesztette meg az egészet, hogy a mesebeli részeket bábszínpadra vitte. Tehát ment a darab, közben a Komjáthy Peti gitározott, és az egész átment egy bábjátékba. És ezt nagyon élvezték a gyerekek, mert mese és valóság keveredett benne.

■ *Mi a tanári hitvallásod? És ezt mennyire sikerült megvalósítanod?*

– Nemcsak az irodalmi színpadot csináltam, hanem az ünnepi alkalmakra, ballagásra, évzáróra is nekem kellett betanítani a verseket, amiket ott szavaltak. Gyakran szerepelt Adytól az Üzenet egykori iskolámba, ezért elcsépeltnek tűnik. Pedig fontos gondolatok vannak benne megfogalmazva, ami az iskola legfontosabb feladatát, a tanári munka lényegét jelenti. Ezt tanultam meg az öreg tanároktól, és ezt igyekeztem továbbadni a tanítványoknak.

*Tápláltad tovább bennem az erőt,
Szeretni az embert és küzdeni
S hűn állni meg Isten s ember előtt.*

Németh tanár úr, volt kollégám, aktívan tölti nyugdíjas éveit. Feleségét ápolja, akivel ebben az évben ünneplik 65. házassági évfordulójukat. Alkalmanként részt vesz a gimnáziumban érettségi találkozón, hiszen volt osztályfőnök, és sokakat érettségiztetett.

Rendszeresen olvas, a könyvekről olvasónaplót készít. Verseket ír, amelyek a Magyar Fórum folyóiratban jelentek meg. Legutóbb a megyei könyvtár pályázatán nyert oklevelet és ajándékkönyveket.

Azt üzeni a mai fiataloknak, hogy az öregségnek is megvan az értéke, haszna.

Készítette: Mészáros Ferenc

KORONAÉV

KÖZÖSSÉGI TÉR

MASZK VISELÉSE KÖTELEZŐ!

A hagyományokat megtartva, de attól kissé eltérően kezdődött a Garay gimnázium 125. jubileumi tanéve. A diákok nyárbúcsúztató műsora után Heilmann Józsefné igazgatónő köszöntötte az új diákokat, mivel az évnyitón a létszámkorlátozás miatt csak a bejövő osztályok vettek részt. Majd Zentai András címzetes igazgató ismertette röviden az intézmény történetét, és méltatta híres növendékeit. A többi osztály a tanteremben nézte meg az évnyitó ünnepség korábbi felvételét.

Szeptember 1-jével elkezdődött a tanítás, egyelőre enyhébb biztonsági intézkedésekkel: a diákok három különböző bejáraton érkeztek, a közösségi terekben kötelező volt a maszk, az osztálytermekben ajánlott, az udvaron nem. Október 1-jétől jött a testhőmérséklet-mérés; és a szabályok fegyelmezett betartásának köszönhetően senki nem terjesztette a vírust a gimnáziumban. November 11-től elrendelték a digitális munkarendre való áttérést, a 7–8. osztályok kivételével. Most így állunk...

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A Szekszárdi Garay János Gimnázium
fennállásának 125. tanéve alkalmából iskolatörténeti pályázatot hirdet.

A pályázatot három témában hirdetjük meg:

1. „Mesternek a tanítványok”

Iskolánk egy kimagasló igazgatója, tanáregyénisége életének, munkásságának bemutatása.

2. „Csak egy osztály voltunk...?”

Gimnáziumunk egy egykori osztálya, annak diákjai iskolai és érettségit követő pályájának bemutatása.

3. „...mindnyájan gyerekek vagyunk a történelem sodrában.”

Gimnáziumunk sorsának alakulása nemzeti történelmünk egy jelentős eseménye vagy korszaka (pl. első vagy második világháború, Rákosi-korszak, 1956-os forradalom és szabadságharc) idején.

A pályázat műfaja, formai követelményei:

Pályázni nyomtatott formában lehet, szabadon választott műfajban (portré, tanulmány, esszé, stb.), a felhasznált források feltüntetésével maximum 10 oldal terjedelemben.

A pályázók köre: Iskolánk jelenlegi és egykori tanulói.

A jeligével ellátott pályázati munkák beadásának határideje: 2021. február 28.,
helye: az iskola titkársága.

Kérjük, lezárt borítékban mellékeljék a jeligéhez tartozó adatokat (név, osztály; öregdiákok esetén gimnáziumi tanulmányaik ideje és osztályuk neve)!

A pályázatok elbírálását Zentai András címzetes Igazgató Úr és a történelem munkaközösség tagjai végzik.

Díjazás: a pályamunkák közül **kategóriánként** az első kettő részesül díjazásban.

- az első helyezettek részt vesznek egy utazáson egy határon túli magyarlakta területre,
- a második helyezettek értékes könyvcsomagot kapnak.

Két vizsla beszélget. A kisebb megkérdezi a nagyobbótól:
– Anyu, miért hordanak az emberek szájkosarat?
A nagyobb válaszol:
– Azért, mert képtelenek megatolni azt, hogy „ülzs” és „maradsz”.

